

Emily Olanders tale ved Tuborgfondets Årsskrift LIVE

Taler

Emily Olander Christiansen
Bestyrelsesmedlem i Lev og Lad
Leve og vinder af Årets Nye
Stemme 2025

Dato

5. februar 2026

Sted

Store Vega, København

- 1 Den tale jeg holder i dag kunne jeg ligeså godt have holdt sidste år, året før det eller tilbage i 2016.

- For det går ikke skide godt for tiden. Nu taler jeg ikke kun om mit eget liv eller
5 mig selv, men jeg taler generelt om verdens tilstand. Det er som om, at januar nærmest har været et helt liv i sig selv.

- Og hvad gør vi ved det? Hvordan forholder vi os til livets gang, breaking-
bjælkernes blinken, internationale organisationers tilbagegang, og undergangen
10 af den verdensorden, som vi har været vant til?

- Vi lægger billeder op på vores sociale medier fra 2016. Folk dukker op på mit
Instagram-feed med tilfældigt sammensat tøj, med ølbongs på festivaler og
selfies med hundefiltre.

- 15 Jeg er sikker på, at I er mange derude i salen, som har kigget tilbage og romantiseret fortiden, og det forstår jeg virkelig godt. Jeg var selv få klik for at gøre det. Men et spørgsmål gjorde udslaget, for at jeg alligevel ikke gjorde det. For var det virkelig bedre dengang for 10 år siden?

- 20 Det tror jeg ikke nødvendigvis, at det var. For glemmer du, så husker jeg.

Nostalgi er ikke en strategi.

- 25 Nostalgi er ikke en strategi. Det er en undskyldning for ikke at tage ansvar for fremtiden. Og hvis nogen stadig drømmer sig et årti tilbage, så lad os lige tage et kig på, hvordan verden faktisk så ud i 2016:

30

Trump blev valgt som USA's præsident for første og desværre ikke sidste gang
Brexit blev en realitet efter briterne vendte EU ryggen

49 LGBT+-personer blev dræbt og 53 personer såret ved masseskyderiet på
LGBT+-natklubben Pulse i Florida. En målrettet hadforbrydelse, og det
35 næststørste masseskyderi i USA's historie.

40 Jeg forstår godt længslen efter håb. Tilbageblikkets romantisering. Især når
håbet for særligt mange unge langsomt bliver noget, man stiller på en hylde – en
krukke, man støver af, når det hele bliver for tungt. Men håb finder vi ikke i
throwbacks og drømme om en mere ubekymret fortid. Håb skaber vi ved at
turde se fremad. Sammen.

45

Når vi tager stilling, gør vi ikke kun noget for os selv. Vi gør noget for
demokratiet. Noget godt. For demokratiet udsultes af tavshed – og vokser sig
stærkere af ord, som følges op af handlinger. Handlinger som matcher.

50 I et demokrati lever vi side om side. Minoriteter og majoriteter, og vi har brug
for hinanden. Vores liv er ikke parallelle spor. De er flettet sammen, med den
samme menneskelige erfaring som udgangspunkt. Og når minoriteter mistrives,
så taber fællesskabet.

55 Det er et tab af uudnyttet menneskeligt potentiale, når LGBT+-personer
diskrimineres, når vi i frygt for had ændrer adfærd i det offentlige rum, når
muslimer mistænkeliggøres, når jøder ikke tør bære davidsstjernen, når etniske
minoriteter ikke inviteres til jobsamtale, fordi de ikke har et efternavn, der
slutter på -sen. Når mennesker med funktionsnedsættelse systematisk bliver
60 usynliggjort.

Når det ikke er ens eget liv, der bliver ramt, kan det være fristende ikke at
forholde sig til uretfærdigheden. Det er for nemt at vælge apati. At blive i
sofaen, bag skærmen, på evig flugt fra verden derude, verden lige her. Men jeg er
65 ked af at sige det: den går ikke. Den går ikke. For hver gang vi vender blikket væk
fra realiteternes sandhed, bliver vi fattigere som samfund.

Og det er præcis her, nostalgien bliver farlig. Når vi romantiserer fortiden,
70 glemmer vi, hvem den aldrig var tryk for. Når vi længes tilbage uden at spørge,
hvem der var samfundets udsatte, svækker vi det demokrati, vi tror, vi forsvarer.

For demokratiets styrke måles ikke i flertallets komfort, men i minoriteternes
mulighed for at trække vejret frit. I retten til at leve hele liv – uden frygt, uden
75 tavshed, uden at skulle forklare sin eksistens.

2026 har indtil videre været et herrens år. Det kan vi nok godt blive enige om. Vi
lever i en tid, hvor folketingspolitikere skriver spørgsmål til
ligestillingsministeren, hvori de sammenkæder pædofili med LGBT+-personer.
80 En tid hvor pride er forbudt i Ungarn, et EU-land, hvor kærlighed er
kriminaliseret. En tid hvor viden er mere tilgængelig end nogensinde før, men
hvor hadet samtidig fylder mere og mere.

Og viden er magt. Viden er ikke et nulsumsspil. Den mister ikke værdi, når den
85 deles. Den vokser sig stærkere.

Viden bliver først en reel trussel for had og uretfærdighed, når den cirkulerer.
Når viden gives videre. Når den bruges. For ligestillingskampen er ganske enkelt
for vigtig til at være et anliggende for de få. Den er en forudsætning for
90 demokratiets overlevelse. Og hvis vi vil beskytte demokratiet, så må vi begynde
dér, hvor det er mest skrøbeligt. Hos dem, der mærker fundamentets revner
først.

Nostalgi er ikke en strategi. Så derfor lagde jeg ikke et billede ud fra 2016. I
95 stedet vil jeg her til aften tage en selfie med jer.

Tager billede

Fordi der er brug for, at vi er til stede i nuet, at vi dyrker håbet, deler viden og
100 handler.

Tak for ordet.

Kilde

105 Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Debattale, Festtale

110

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/emily-olandars-tale-ved-tuborgfondets-arsskrift-live>

115

120

125

130

135

140